

INHOUD

Inleiding 9

DE FABEL 13

HET MODEL 167

Context 169

Model en assessment 173

Teamproductiviteit en schema 186

Werktalent en organisatiegezondheid 208

Wat ik hoop voor de talentenbenadering 211

Dankwoord 217

Over de auteur 219

INLEIDING

Dit boek is gebaseerd op twee onmiskenbare waarheden.

De eerste: mensen die hun aangeboren talenten gebruiken, zijn veel tevredener en succesvoller dan mensen die dat niet doen.

De tweede: teams en organisaties die mensen helpen hun aangeboren talenten te gebruiken, zijn veel succesvoller en productiever dan teams en organisaties die dat niet doen.

Hoe logisch dit misschien ook klinkt, het blijft een feit dat de meeste mensen niet erg tevreden zijn over hun werk en dat is niet zo gek, omdat de meeste mensen hun werkgerelateerde talenten niet goed begrijpen. Als gevolg daarvan maken veel teams weinig of geen gebruik van de talenten van teamleden en kunnen die hun ware potentieel niet verwezenlijken. De vraag die we ons moeten stellen, is waarom we dit probleem nog niet hebben opgelost.

We hebben dat natuurlijk wel geprobeerd. Er zijn verscheidene geweldige tools beschikbaar die je helpen je persoonlijkheid en je voorkeuren beter te begrijpen. Vele daarvan heb ik jarenlang gebruikt. Het probleem daarbij was altijd hoe je die tools vertaalt naar de praktijk van het dagelijks werk, wat voor werk dan ook, en met teamleden die verschillende talenten hebben.

Ik ben blij te kunnen zeggen dat *De zes talenten voor team-*

work nou juist dat probleem oplost! Het biedt niet alleen een kader voor snel inzicht in je unieke talenten, het doet dat ook binnen een nieuw model voor een betere taakverdeling. Met andere woorden, het is net zo goed een productiviteitstool als een persoonlijkheidsmodel.

Ik moet toegeven dat ik niet zomaar op een dag besloten heb dit probleem op te lossen. Ik worstelde nogal met mijn eigen wisselende stemmingen op het werk, van plezier naar ergernis en weer terug, totdat iemand (bedankt, Amy!) me de grote vraag stelde: waarom doe je zo? Het was geen beschuldiging of oordeel, maar een oprechte vraag vanuit nieuwsgierigheid en de wens om me te helpen achterhalen waarom ik me zo vaak gefrustreerd voelde terwijl ik voor mijn eigen bedrijf werkte, met goede vrienden, op een gebied dat me echt aansprak. Ik had geen idee dat het beantwoorden van die vraag de aanloop zou vormen naar het model dat ik in dit boek presenteer. En ik kon al helemaal niet weten dat het beantwoorden van die vraag zou leiden tot een assessment dat al heeft bewezen praktischer te zijn en sneller te helpen mensenlevens – inclusief dat van mezelf – te veranderen dan alles wat we eerder hebben geprobeerd bij mijn bedrijf, The Table Group. Ik ben blij te kunnen zeggen dat we zijn overspoeld met verhalen van mensen die door het gebruik van het Working Genius Model and Assessment (werktaalentmodel en assessment) snelle en blijvende verbeteringen hebben gevonden, van het ervaren van meer plezier in hun werk tot het ontwikkelen van meer begrip voor hun partner of kinderen of het reorganiseren van hun teams zodat die beter zijn afgestemd op de talenten van teamleden.

Zoals in de meeste van mijn boeken is het eerste deel een fabel, die een fictief maar realistisch verhaal vertelt rondom

de zes werktalenten en hun toepassing. In het tweede deel geef ik een uitgebreid overzicht van de opzet en de werking van het werktalentmodel. Wie er zelf mee aan de slag wil, kan de assessment doen die op mijn website workinggenius.com staat (Engelstalig en tegen betaling). Ik hoop dat *De zes talenten voor teamwork* jou en degenen met wie je samenwerkt helpt om jullie potentieel te ontwikkelen, en dat je team, je organisatie en zelfs je gezin hiervan zullen profiteren.

DE FABEL

JOB

Het leven bestaat niet alleen uit werken, maar het vormt er wel een groot deel van. En hoewel ik zou willen dat het niet zo was, het had jarenlang een meer frustrerende impact op het mijne dan ik had gewild of gedacht. Gelukkig heb ik recent een aantal dingen uitgedokterd die deze gevolgen positiever maakten, en net op tijd, want mijn leven stond op het punt te worden ontrafeld.

Ik ben trouwens Bull Brooks. Ik weet dat dat klinkt alsof ik musicus zou moeten zijn, jazz of rap, het is maar hoe je het bekijkt. Mijn echte naam is Jeremiah, maar vanwege het Amerikaanse kinderliedje de 'Bull Frog Song' uit de jaren zeventig, begonnen mensen me Bull te noemen toen ik klein was en dat bleef zo. Iedereen behalve mijn kinderen noemt me Bull. Misschien dat ook zij ooit die bijnaam zullen gebruiken, maar voorlopig is het nog 'papa'.

Mijn volledige naam is trouwens Jeremiah Octavio Brooks; dat is nogal een mondvul. De heilige Octavius is een martelaar uit de vijfde eeuw, en om een of andere reden, die ze me voor zover ik weet nooit heeft verteld, was mijn moeder dol op hem. Een van de interessantere aspecten hiervan is dat mijn initialen JOB zijn. Het is daarom misschien ook niet verbazingwekkend dat ik een meer dan gemiddelde obsessie heb ontwikkeld voor werk.

Maar genoeg over mij en mijn rare naam. Ik wil je vertellen hoe werk bijna mijn ondergang werd en wat ik heb geleerd waardoor alles veranderde.

WERK

Ik moet misschien eerst iets vertellen over mijn vroegste ideeën over werk, die afkomstig zijn van mijn ouders.

Wat ik me vooral van mijn vaders baan kan herinneren, is dat hij er niet voor leek te hebben gekozen. Ik bedoel maar, zonder hoger onderwijs en in een weinig ontwikkeld stadje waren de mogelijkheden beperkt. Verzekeringsexpert – ik moet toegeven dat ik niet volledig begreep wat dat betekende totdat ik mijn eerste auto-ongeluk kreeg – is niet de fascinerendste baan ter wereld, maar ook niet de slechtste. Hij had tijd voor zijn gezin en hij hoefde meestal niet in de buitenlucht te werken.

Wat mijn moeder betreft, zij deed het huishouden en organiseerde de meeste dingen die in huis plaatsvonden. Ze leek vrijwel alle aspecten daarvan leuk te vinden, of het er nu om ging ons te leren lezen, vrijwilligerswerk te doen op school, of de rekeningen te betalen. Behalve over de was, die ze wijselijk aan ons delegerde, klaagde ze nooit over haar dagelijks werk en ze zei vaak dat ze genoot van elke dag die ze met ons doorbracht. Ik denk dat ze het nog meende ook.

Maar of mijn vader van zijn werk hield zou ik niet kunnen zeggen. Daar werd niet over gesproken, en zelfs niet over nagedacht. Behalve die ene keer dat hij zei: ‘Bull, als het leuk was geweest hadden ze het geen werk genoemd,’ dacht

ik nooit na over de vraag of hij zijn werk bevredigend vond of niet. Voor mijn vader was werk iets wat je deed om de hypotheek en het schoolgeld te betalen.

Pas toen ik mijn eerste baan kreeg als bankbediende, besloot ik dat mijn vaders benadering van werk niet de mijne was.

GRASMAAIEN

Over mijn vader gesproken, hij was een geweldige man. Vroeger zouden mensen hem 'een fijne vent' hebben genoemd, hoewel ik niet precies weet waarom ik dat met de lezer zou willen delen. Hij was vriendelijk, verantwoordelijk en spaarzaam. Fijn dus.

Een van zijn favoriete activiteiten was grasmaaien op zaterdagochtend, een vast ritueel. Natuurlijk hield dat meer in dan alleen maaien. Dát was het leuke deel, dat grotendeels voorbehouden was aan mijn vader. Het betekende ook bladeren harken en oprapen, onkruid wieden, schoffelen, vegen en opruimen, gevolgd door de grote finale: het schoonspuiten van de oprijlaan en de stoep met de hogedrukspuit.

Omdat ik mijn vader gehoorzaamde, hees ik mezelf elke zaterdagmorgen uit bed en ging ik naar buiten, terwijl ik veel liever tekenfilms of Major League-honkbal keek op tv. Maar ik hielp hem met grasmaaien en ik vond het vreselijk. Ik begreep nooit goed waarom, en ik zat ermee omdat ik van mijn vader hield. Maar het was een marteling.

Een paar maanden geleden ontdekte ik eindelijk waar mijn frustratie over dat zaterdagochtendritueel vandaan kwam, en dat is het onderwerp van mijn verhaal. Ik zou willen dat ik het toentertijd aan mijn vader had kunnen

uitleggen, of in elk geval voordat hij overleed. Dat had onnodige frustraties tussen ons kunnen voorkomen, en ik had wellicht meer tekenfilms en honkbalwedstrijden kunnen kijken.

Sorry daarvoor, pap.